

[Knud Jespersen.]

hr. Christophersen og hr. Maisted om de vældige offentlige udgifter, om lønstigning, om det vellevned, der føres. Men hvad er sandheden? Sandheden er, at værdien af jord og fast ejendom også efter en socialdemokratisk terminologi er steget 40 mill. kr. i døgnet eller som tidligere nævnt 20 mia kr. på årsbasis. Her er der ingen, der taler om at gribe ind. Tværtimod. Vores indgreb over for denne side af sagen er blevet totalt afvist.

Realkreditrådet har forklaret i opgørelsen fra 1975, at man har udlånt 4.834 mill. kr. på disse faste værdier til andre formål end byggeri, dvs. til at stimulere forbruget, hvor der ingen produktiv baggrund er. Det synes man er rimeligt, men man synes, det er helt urimeligt, hvis lønmodtagerne også skulle have lidt penge. Denne indkomstpolitik, som man vil føre, men som man måske ikke rigtig ved eller ikke vil sige hvad er, motive-res jo ofte med de 20 mia kr., Danmark mangler. Må jeg give to eksempler. Industriens produktionskapacitet er i dag 80 pct. på årsbasis. Alligevel har man en total afskrivning i år på ca. 21 mia kr. Er det berettiget, når vi ikke kører på fuld styrke? Og på toppen af septemberforligets velsignelser er der jo også andre kendsgerninger: i 1974 havde 58 pct. — jeg gentager 58 pct. — af alle skattepligtige i Danmark under 40.000 kr. i bruttoindkomst. Alligevel er man frimodig nok til at sige, de ikke skal have en øre, og at nulløsninger er nødvendige for at løse landets problemer. En sådan indkomstpolitik betragter vi ikke alene som asocial, men også som skadelig, for det er i virkeligheden at sige til den halvdel af befolkningen, der er dårligst stillet: I skal betale skatterne, og I skal også finansiere, at folk kan komme i arbejde. Er det en socialt rimelig og retfærdig fordeling, eller hvad er det, der er tale om? Er det ikke snarere selve kapitalens modsætninger, klassesamfundssystemet, der i en krise viser tænder, og hvor man bogstavelig talt som i Madsen-Mygdals dage kun har ét ord, man kan bruge i enhver situation: lønnen skal ned, lønnen må ikke gå op. Ja men er renter, andre omkostninger, profitter ikke noget, man betragter som en del af konkurrencen? Man står her og siger f. eks. som hr. Hilmar Baunsgaard,

at lønnen skal ned, for at vi kan konkurrere. Ja, det siger man i alle Vesteuropas lande. Det land, der har presset lønnen længst ned, er Vesttyskland. Det har svigtende eksportmulighed. Hvorfor viger man uden om dette? Fordi man ikke ønsker at tale om de virkelige kendsgerninger og den reelle baggrund.

Jeg synes, at der var én mulig konklusion at drage af denne sag, men jeg er bange for, at socialdemokratiet ikke har nerver til det, nemlig den, at man ikke ville forhandle på hr. Poul Hartlings betingelser, efter hr. Poul Hartlings diktat, og bøje sig for hr. Poul Hartlings krav. Hvis man vil frigøre sig her og prøve at føre sin egen politik, havde man jo også en chance for at appellere til arbejderne og ungdommen og for at støtte den del af dansk fagbevægelse — og mig bekendt er de socialdemokrater — som in plenum bogstavelig talt erklærede, at man må afvise indkomstpolitiske løsninger à la den helhedsplan, der ligger fra venstres side. Hvis man samtidig ville omvurdere handels- og beskæftigelsesmulighederne og sætte ind her, kunne man også ophæve nogle af sine valutakrævende udgifter — jeg tænker her på, at man midt i denne åreladning, man byder folk under kapitalismen, også byder dem, at de skal betale til indkøb af Leopard kampvogne o. lign. til militæret, hvor man ligger og lusker og fabler om et nyt forsvarsforlig.

Ja men er det da rimeligt, at man bliver ved på denne måde? Kommer der ikke et eller andet tidspunkt, hvor man må erkende, at det måske var muligt at føre politik på en anden måde? Jeg tænker også her på den importregulering, vi har foreslået nogle gange. Vi ved, at fællesmarkedets andre lande betjener sig heraf, men vi skal være solidariske; imidlertid vil kontrol med udenrigshandelen i virkeligheden sige at sætte effektivt ind for at bryde denne arbejdsløshedsskabende import. Det er arbejderbevægelsen, der skal betale. Hvorfor viser man ikke vilje til at sætte ind mod storkapitalen, mod bankerne, der sidder på 90 mia kr. i værdier, og som har vældige overskud, eller mod forsikringsselskaberne? I stedet bøjer man sig og siger: nå ja, den offentlige sektor går det måske heller ikke rigtig at udvide i det omfang, som nok var nødvendigt. Der er